DRUHÉ STOLETÍ

školní časopis

jaro 2017

ŠKOLNÍ PLES 2017

V pátek 17. 3. 2017 se uskutečnil v Klubu kultury v Uherském Hradišti ples SRPD při naší Základní škole UNESCO, který je vždy zahajován slavnostní polonézou žáků 9. tříd. Z chlapců se ten večer stávají uhlazení mladí mužové a dívky se jako mávnutím čarovného proutku mění v elegantní mladé dámy. Po celý večer hrála k poslechu a tanci skupina Kasanova. Tradičně byla připravena bohatá tombola a i někteří z nás se těšili ze svých výher.

V tento slavnostní večer a ještě i po něm jsme si uvědomovali, že to byla jedna z nejkrásnějších chvil, kterou jsme společně zažili, a na kterou budeme ještě dlouho vzpomínat. Jsme proto vděční paní učitelce Ladislavě Mikuláštíkové a paní učitelce Daně Černíkové, že měly s námi při nácviku všech tanečních choreografií velkou trpělivost.

Teď už jen vzpomínáme na pondělní rána, kdy jsme museli vstávat, protože již v 7 hodin začínaly hodiny nácviku, kde jsme se učili zvládat základní kroky všech společenských tanců. Myslíme si, že jsme to letos zvládli opravdu na jedničku s hvězdičkou. Na závěr jsme měli pro všechny připraveno ještě jedno velikánské taneční překvapení a tušili jsme, že našim posledním tanečním vystoupením na hudbu písně Viva Sofia strhneme všechny a i my si to pořádně užijeme. A tak se i stalo. Myslíme si, že v sále Klubu kultury nebylo člověka, který by si to neužíval s námi.

A tak tu máme nakonec vzkaz pro všechny osmáky. Neváhejte s přihláškou a nácvikem! Polonéza v devítce je totiž nezapomenutelný zážitek.

Anežka Tinková, Dominik Kočenda

ŠKOLNÍ PLES 2016

Výlet osmých tříd do Prahy

Náš výlet začal jízdou vlakem. Jelo nás dohromady třicet, deset z každé osmé třídy a samozřejmě učitelky. Cesta sice trvala pár hodin, ale nikdo se nenudil. Každý s sebou měl knihu, mobil, fotoaparát nebo jsme si prostě jen povídali.

Na hlavní nádraží jsme dorazili kolem deváté hodiny. Tady jsme se také setkali s naší průvodkyní, starší paní s extravagantními brýlemi. Nejprve nás pozdravila, představila se a řekla nám něco o bezpečnosti, kdybychom se náhodou ztratili. Poté jsme sestoupili do rozlehlého podzemí pražského metra. Ujeli jsme několik stanic a vystoupili na Malostranské. Museli jsme jít nahoru až k Pražskému hradu, naší první zastávce. Doslova.

Nahoře nás čekala dlouhá fronta. Chvíli jsme čekali a potom jsme konečně mohli vejít. Průvodkyně nás dovedla až do Zlaté uličky, dlouhé řady malých špeluněk nalepených na sebe. Všechny měly pastelové barvy a byly postavené tak, že se jednou stěnou dotýkaly hradeb. Ve většině z nich byly předražené obchody, ale v některých jste mohli najít například bývalý domov věštkyně nebo hospodu. Dříve tyto domky sloužily jako domov pro hradní stráž, ale postupně se to tu začalo vylidňovat, až tu nikdo nebydlel. Poté jsme se šli podívat do mučírny. Byla tam asi desítka různých mučících nástrojů, ale mě nejvíce uchvátilo dřívější vězení, válcová dělová věž Daliborka. Byla postavena roku 1496 Benediktem Riedem a je pojmenovaná po svém prvním vězni. Navštívili jsme i Svatováclavskou kapli, baziliku svatého Jiří a Vladislavský sál, ale nejzajímavější pro všechny byla katedrála svatého Víta, Václava a Vojtěcha. Nejenže se zde nachází hrobky některých českých králů, ale také jsou zde uloženy korunovační klenoty, o výzdobě nemluvě. Nádherné vitráže zobrazovaly hlavně světské obrazy, jako například stvoření světa, Ježíše Krista nebo samotného Boha. Zde naše výprava skončila.

Průvodkyně se s námi rozloučila, poděkovala nám za pozornost a odešla. My jsme také vyrazili, abychom byli doma co nejdřív. Jeli jsme zase metrem zpátky na nádraží, kde jsme vlakem odjeli do Starého Města. Tam nás čekali rodiče, kteří si své děti rozebrali a odvezli domů. Doufáme, že v budoucnu se bude konat nějaký další, stejně úžasný výlet jako tento. Praha nás všechny uchvátila.

Klára Přikrylová 8.B

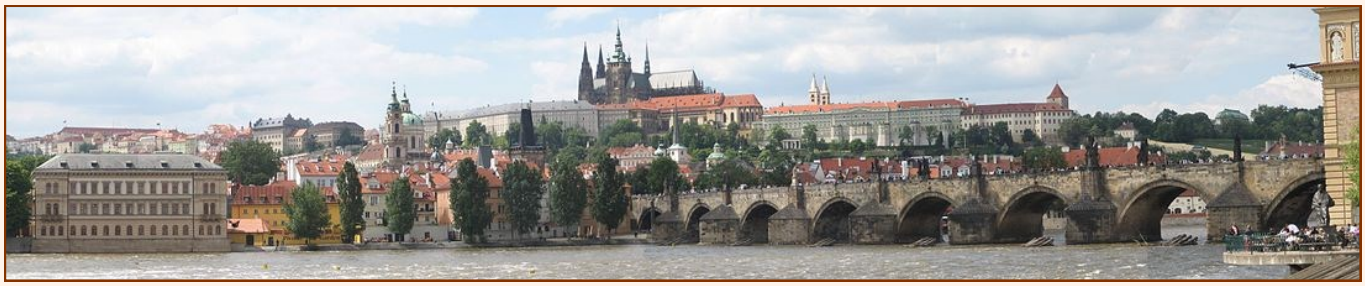

Z PRACÍ ŽÁKŮ

Utíkej, rychle utíkej

Je něco málo po sedmé hodině a naši se stejně jako každý den dívají v televizi na zprávy. Mě to moc nezajímá, čekám na film, který budou dávat po tom. Těším se, má to být něco napínavého, akčního.

Najednou slyším z obýváku střílení, výbuchy, rány, křik. Že by to už začalo? To ty zprávy dneska nějak rychle utekly! Spěchám si zabrat místo u televize. Ale místo filmových titulků, mluví ke mně reportér jakési cizí televizní stanice a popisuje události dne, válečné události. Vidím lidi, staré, mladé, malé děti v náručích, na zádech. Všichni utíkají, rychle utíkají, přímo prchají ze svých domovů. Chci křičet: „Utíkej, rychle, utíkej!“ Ale kam? Všude jsou oblaka prachu a hromady kamení a cihel, zbytky jejich domovů. Mám husí kůži, sedím si tu tiše sám v bezpečí se svým pokřikem.

Zprávy pokračují. Z domova. Ukazují závody hasičů z našeho kraje. Zkušeně rozmotávají hadice na vodu, drží je pevně za konce a běží a už hasí a voda stříká. Tady utíkají úplně všichni. A utíkají pěkně rychle. Sami dobře ví, že teď jim jde o vítězství, ale pak půjde o víc, o život.

Čekám na film, ale od televize neutíkám. Teď má přijít na řadu něco pro zasmání. Závody pštrosů odněkud z Austrálie Zvířata tvrdě popohání jejich jezdci bičíky a těžkými, tvrdými botami, která zvířata ucítí na těle, když jsou pozadu. Velká podívaná za velké peníze. Zvířata utíkají, utíkají rychle, musí. Lidí se baví. Baví se i zvířata?

Už jenom zprávy ze sportu. Tady utíkají úplně všichni. Všichni trénují a chtějí utíkat, hodně rychle utíkat. Povzbuzuju, patří to sem. „Utíkej, rychle, utíkej!“ Napětí, při kterém padají staré a vznikají nové rekordy, člověk překonává hranice, překonává sám sebe. To mám rád. Taky sportuju a často se stejně povzbuzuju a pomáhá mně, když mně fandí i druzí, cítím, že jsou se mnou.

Nakonec jsem se dočkal i filmu, nebylo to nic moc. Utíkalo se v něm pořád a až moc rychle. Lidé pořád za něčím a někam utíkají. Babička mně vyprávěla, že dřív třeba lidé utíkali i do obchodu. „Utíkej, rychle, utíkej, dostali pomeranče, banány! Utíkej si rychle stoupnout do fronty, mají přivézt kola!“ Tak to bylo. Dnes, když jsem v obchodě, v nějakém supermarketu nacpaném zbožím, zase slyším: „Pojďme rychle pryč, utečme, rychle utečme! Tady je tolik lidí!“.

Když jde o život, o jeho skutečnou záchranu, utíkat se musí. Ale myslím si, že někteří lidé, které znám, by se zachránili, kdyby utíkat přestali, nehnali se pořád za něčím, zastavili se, nadechli se a jen se dívali a poslouchali. Aspoň chvilku.

Antonín Kostík, třída 8.B

Z PRACÍ ŽÁKŮ

Co pro nás znamená SVOBODA

Práce žáků 7.B

Každý si pod pojmem svoboda představuje něco jiného. Myslím si, že naprostá svoboda byla jenom v pravěku. Tehdy si mohl člověk dělat, co chtěl, kdy chtěl a jak chtěl. S postupem času, jak se člověk stával bohatějším a mocnějším, měl snahu omezovat svobodu druhých. Mocnější vydávali zákony, které chudší lidi omezovaly, a tím jim svobodu brali. Toto potom vedlo ke vzpourám. Chytří vládci ale přišli na to, že pokud lidem dají více svobody, budou pro ně pracovat a i oni z toho budou mít prospěch. I švec v pohádce Princezna ze zlatou hvězdou na čele si chodil zazpívat do země vlídného krále Miroslava.
Naši svobodu narušily světové války, fašismus a později komunismus. V současnosti žijeme ve svobodné zemi, demokratické společnosti, která nám svobodu zaručuje. Cítíme se ale všichni svobodní? Musíme dodržovat zákony. Jinak bychom se mohli dostat do vězení. A tam svoboda končí. Můžeme si koupit, co chceme, ale musíme na to mít peníze. Můžeme říkat, co chceme, ale nesmí to být něco, co zakazuje zákon.
A co by byla svoboda pro mě? Nemuset chodit do školy a dělat si, co chci. Ale na druhou stranu bych se asi nudil. Úplně největší svoboda by byla, kdybychom nevnímali čas.

Mraček Matyáš

A co znamená svoboda pro mě? Třináctiletého kluka, žáka sedmé třídy základní školy? Především to, že můžeme chodit do školy a dokonce si můžeme vybírat mezi několika druhy škol, můžeme se učit cizí jazyky. Pro nás je to samozřejmost, ale vím, že ve spoustě zemí ani v dnešní době není vzdělání úplnou prioritou. Dalším pro mě docela zásadním znakem svobody je možnost cestovat. Už od malička jsem s rodiči jezdil na dovolené k moři, aniž bychom museli řešit, do které země můžeme či nemůžeme vycestovat. Vím, že třeba moji rodiče tuto možnost neměli. Pro mě a většinu mých vrstevníků je samozřejmostí jet se školou na vánoční trhy do Vídně, letět do Londýna, není to však ještě tolik let zpět, kdy byl výlet do Vídně nesplnitelným snem mnoha lidí. Hraji fotbal a jen v rámci fotbalu jsem měl možnost procestovat a navštívit několik zemí – a toto je v mém věku pro mě svoboda.
Svoboda ať už v jakékoliv formě, je pro člověka důležitá stejně jako štěstí, zdraví nebo rodina, a proto si jí musíme vážit!

Komárek Jan

Pro mě svoboda znamená volnost na internetu. Můžu jít na jakoukoli stránku a nikdo mi v tom nezabrání. Ve virtuální realitě si můžeme dělat, co chceme, a na reálný svět to nemá žádný dopad. Třeba když odpálíme autobus, tak ve hře nás zavřít můžou, ale můžeme hru pustit od začátku a můžeme to udělat znova. A na reálný život to nemá žádný dopad. Nebo třeba když zemřeme ve hře, můžeme se oživit a hrát dál. Pro to mám radši virtuální realitu. Ale jsou tu i rizika, že hraní propadneme a staneme se na hrách závislí, proto se nic nemá přehánět.

Uher Václav

Husí stopy

Dne 21.2. jsme navštívili zajímavou přednášku o Mistru Janu Husovi.

Ten den byl jako každý jiný. Vstát, vyčistit si zuby, obléct se, posnídat a jít do školy.

Přišel jsem do školy. První hodina byla ČJ, ale druhá, to jsme šli do knihovny na přednášku o Mistru Janu Husovi. Každý si myslí, že Jan Hus byl nudný kazatel, který kázal proti církvi, a potom byl upálen v Kostnici. Ale to jsme se zmýlili. Mistr Jan Hus nebyl nějaký nudný člověk. On byl tlustější veselý chlápek, který si ze sebe dělal srandu a v mládí pil v hospodách, chodil pozdě domů, atd. Díky této přednášce jsme zjistili, že někdo slavný z minulosti není jen nudný patron, ale třeba i veselý člověk. Na tuto přednášku nikdy nezapomenu. Ani na to, kolik jsem se o mistru Janu Husovi dozvěděl.

Odvahu potřebuje každý člověk!

Matyáš Hráček, 5.C

Z PRACÍ ŽÁKŮ

Pozorování rejnoků

Když jsme se dozvěděli o nových nájemnících ZOO Zlín, náš letní výlet byl jasný. Byly to šedočerné ryby s puntíky a bílým břichem. Měly ploché a hranaté tělo jako čtverec s krátkým ocasem. Schovanou hlavu odhalily jen tehdy, když jim návštěvníci dávali lahůdky jako chobotničky nebo kalamáry. Na ceduli u obrovského bazénu stálo „rejnoci", přestože by se lépe hodilo „vysavači". Stačilo ponořit ruku s návnadou do kalné vody a čekat, až se vynoří ze dna. Rejnok vcucl všechno, co jsem měla na dlani. Ve volné přírodě to tak snadné nemají. Moře je plné dalších hladových živočichů. Rejnoci loví hlavně v noci pomocí elektrických výbojů, den přečkají zahrabaní v písku. V ZOO Zlín postavili pro rejnoky pavilon, kterému se také říká „zátoka rejnoků", za zhruba 30 milionů. V pavilonu mají 20 mořských rejnoků z toho 2 samce a 18 samic. Uvnitř se nachází velký bazén s průměrnou hloubkou 1 metr a obchůdek s krmivem a suvenýry. Zajímavostí byla umyvadla, kde stála kontrola. Všichni si museli povinně umýt ruce, aby neznečistili vodu v bazénu. Zátoka rejnoků se mi moc líbila a doporučuji ji každému, kdo má rád zvířata. Doufám, že se tam příští rok vrátím.

Zuzana Presová 5.B

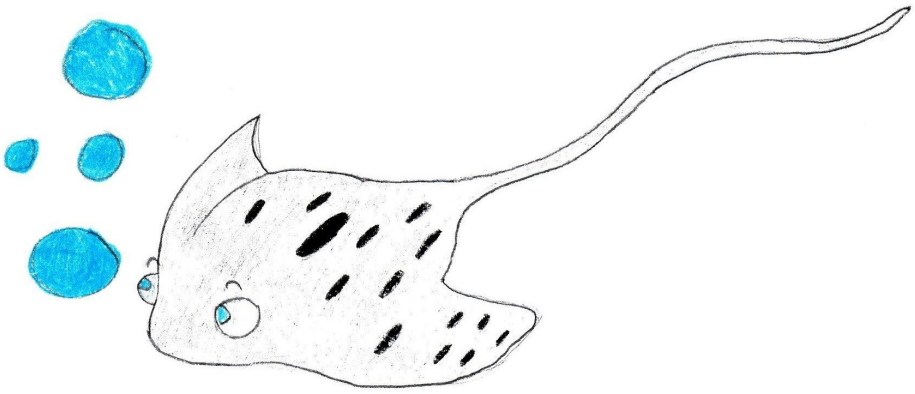

STÁTY SVĚTA- 5.C

KANADA

velký státní znak KANADY

Do Kanady bych chtěla kvůli jejich krásné přírodě. Co bych ale nechtěla? určitě potkat medvěda!
Nejjednodušší způsob dopravy do Kanady by byl letadlem, ale já se líčat bojím a proto bych jela raději autem a pes moji krajkmy.
Kanadě bych raději než v poledu spala po dešti, rozhodně bych ale nejela sam raději s nějakou kamarádkou nebo s dědou, když se tam chtěl taky vědycky podívat!

KANADSKÁ PŘÍRODA

Kanadské území zahrnuje severní část Severní Ameriky. Na severu k němu patří řada Arktických ostrovů zasahující až k severnímu Ledovému oceánu. Na jihu dlouhá hranice s USA na východě je pobřeží Atlantiku na západě pacifické pobřeží a dlouhá hranice s americkým státem Aljaška. Kanada má spousta velkých pouští a velké množství řek.

Hustota osídlení kanadského území je 3,26 obyvatel, ale rozmístění obyvatel je velmi nerovnoměrné. Většina obyvatel je usídlena ve východní a střední části země, zejména ve 160 km dlouhém pásu okolo amerických hranic. Nejsevernějším trvale osídleným místem Kanady a taky světa je CFS Alert (stanice kanadských sil Alert) na severním výběžku Ellesmerova ostrova, 450 námořních mil od severního pólu. Celkově je Kanada zemí s největším počtem jezer na světě a nachází se zde největší světová zásoba sladké pitné vody

Javor

Medvěd hnědý

Kanadská příroda

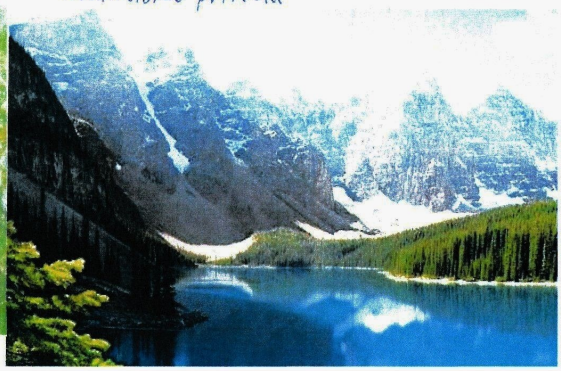

Bára Křapavá 5.C.

KANADA V OHROŽENÍ

CO KANADU OHROŽUJE?

1. lidská činnost – stavění měst – zasahování do přírody – vymírání zvířat
   - odhazování odpadků – uvolňování škodlivých látek
   - automobilová doprava – smog (znečišťování ovzduší)
   - znečišťování vody
   - zabíjení zvířat – kácení stromů
   - globální oteplování

2. Přírodní katastrofy – požáry – vypalování lesů – uvolňování škodlivých látek do ovzduší – vymírání zvířat
   - Tajfuny
   - Tornáda } (jen v některých částech)
   - Tání ledovců (kvůli globálnímu oteplování)

Myslím si že by byla ohromná škoda mít z tak krásného prostředí jen popel nebo velké ošklivé města!
V Kanadě by už nešlo jít se podívat na krásnou zajímavou zdravou přírodu a chudáčci zvířátka, které tady mají domov, a své přirozené prostředí
a proto chraňte přírodu!

ŽED

PO

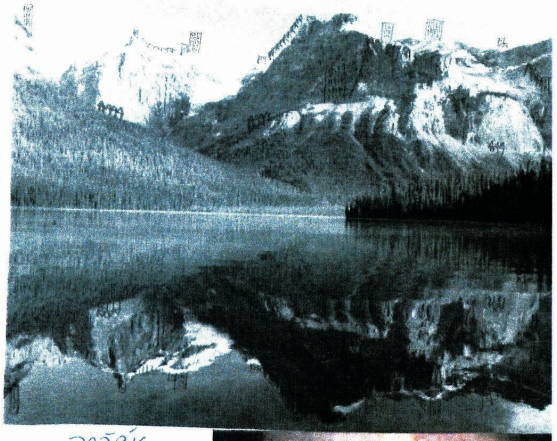

tenhle medvídek naštěstí jen spinká ♡ ♡

požár města !!

(toto město bylo skoro celé zlikvidováno)

Bára Křapová 5.C.

ITÁLIE

Do Itálie se nejčastěji jezdí autem nebo letí letadlem. Ale já bych nejradši jela vlakem. Do Itálie bych chtěla, protože je tam teplé moře, dobré jídlo a historická města např. Řím. Ráda bych se koupala v moři, stavěla hrady z písku a u toho lízala zmrzlinu. Večer bych v restauraci jedla špagety a dívala se na Kolosum.

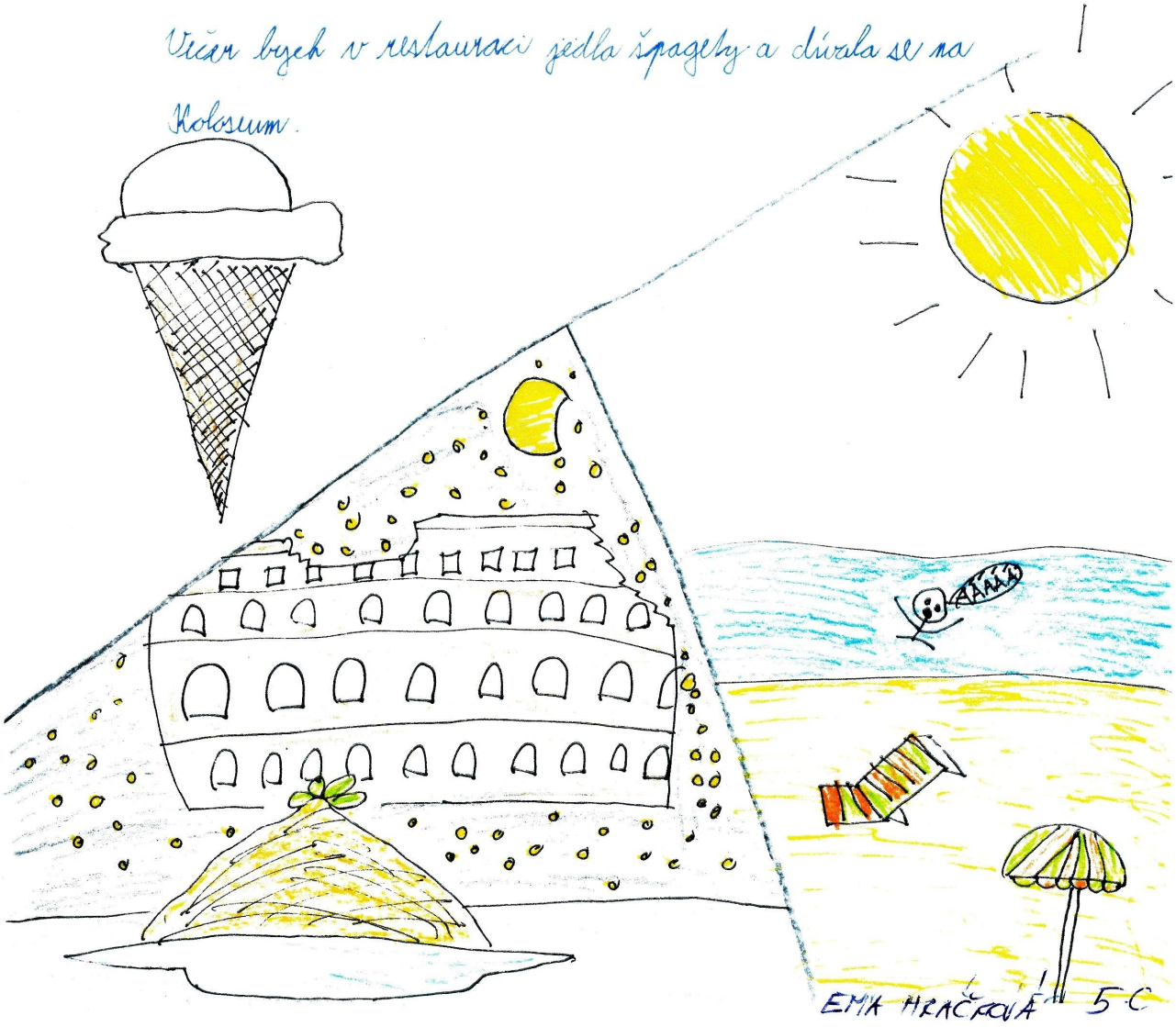

Nevýhody návštěvy ITÁLIE

Nechtěla bych, aby tam bylo moře plné odpadků. Taky by se mně nelíbilo, kdyby tam bylo moc lidí mezi kterými bych se mohla ztratit nebo by mě okradl nějaký zloděj. Taky by nebylo příjemné, kdyby tam vybuchla sopka Etna.

SLOVÁCKO - Kroje

Tradiční lidový oděv zůstal po staletí beze změny. Udržel si starobylý střih, tvar a výzdobu. K jeho nejkrásnějším a nejtypičtějším součástkám patří ženská zadní oranžovo-žlutá napravená sukně barvená šafránem a bílá šátka na hlavu, tradovaná ze 17. století. Ta byla zhotovena z pruhu lněného nebo bavlněného plátna s vyšívanými konci, proloženými krajkami. Pro mužský oděv byly typické oděvní součástky šité ze sukna (z důvodů drsnějšího podhorského podnebí).

Mnoho výročních zvyků souvisí s hospodářským rokem, na jehož začátku je masopust neboli „fašank“. Období masopustu začíná svátkem Tří králů (6. ledna) a vrcholí v masopustní pondělí a úterý (40 dní před Velikonocemi). V tyto dny chodili chlapci oblečeni v krojích po domech a prováděli obyčeje, které měly prosperitní charakter, stejně jako obřadní tance (skákání na konopě), masky (medvěd) a pečivo (koblihy, boží milosti). Posledním dnem tohoto období je Škaredá (Popeleční) středa, počátek šestitýdenního postního období.

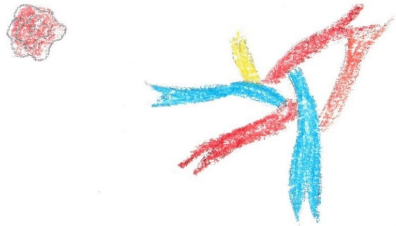

Bohatý lidový oděv se v původním střihu a výzdobě nosí na Podluží dodnes ve svátek i ve všední den. Nejtypičtějším znakem mužského oděvu se staly červené „cifrované nohavice“ - kalhoty, ženský kroj se vyznačuje mnoha naškrobenými sukněmi - „kasanicemi“, bohatě vyšívanou přední zástěrou a zvláštním čepcem „rožky“ s vyšívaným dýnkem.

zda králů ve Vlčnově (Dolňácko)

Taneční vystoupení při slavnostech Podluží

Julie Nečasová, 6.A

SLOVÁCKO - CHŘIBY

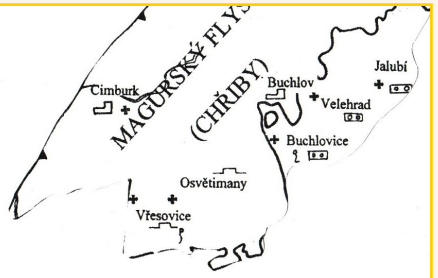

Ej, od Buchlova

Ej, od Buchlova větr věje,
už téj Kačence pentle bere.
Dneskaj nevěsta, zajtra žena,
Ines večer budeš začepená.

Vodní nádrž u Koryčan

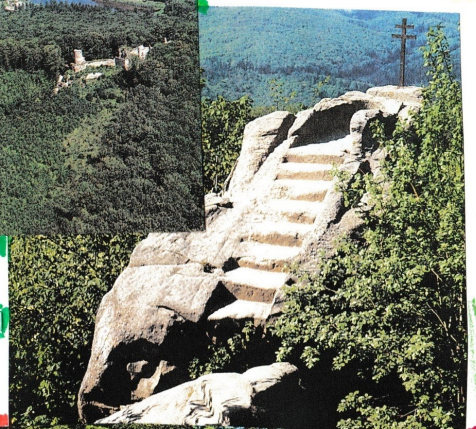

Podzim na Chřibech

4.3. Chřiby

A V nejvyšší části Středomoravských Karpat

Od jihozápadu k severovýchodu jako mohutná lesní hradba lemuje hranici slováckého regionu masiv Stupavské vrchoviny. Tato členitá vrchovina, složená z pískovců a slepenců moravského flyše, dosahuje největší výšky bodem Brdo (586,7 m n.m.), nalézajícím se 3-4 km východně od obce Cetechovice.

Severozápadní, vyšší část Stupavské vrchoviny je nazývána Chřibskými hřbety. Dva úzké rovnoběžné hřbety, protažené ve směru jihozápad - severovýchod, jsou odděleny hlubokým údolím horního toku Kyjovky (Stupavy). Proto při cestě z Uherského Hradiště do Brna nám přejezd Chřibských hřbetů připomíná tvar velkého tiskacího písmene „M“.

V odolných flyšových pískovcích vznikly zajímavé skalní útvary (obr. 45). Na zalesněném hřbetu nad údolím Kyjovky se nedaleko sedla U Křížku, při silnici z Koryčan do Vřesovic, zvedá věžovitá izolovaná pískovcová a slepencová skála Kozel (obr. 44), vyhledávaná především horolezci. My zde můžeme pozorovat nejroztodivnější povrchové tvary vznikající zvětráváním pískovcových skal. Navštívit Kozel znamená taktéž věnovat pozornost i nedaleké Kazatelně (obr. 45). Tento ojedinělý přírodního výtvor, kterému člověk vytesáním schodů propůjčil podobu kazatelny, je velmi navštěvovaným vyhlídkovým místem, odkud můžeme shlížet ke zříceninám hradu Cimburku, vodní nádrži Koryčany, či se jen tak kochat krásou chřibských lesů, jimž vévodí buky a duby. Jako příměsi zde najdeme habry, lípy a modříny.

Viktorie Šimoníková, 6.A

VELIKONOČNÍ DÍLNIČKY

Dne 11.4.2017 si třída 5. C vytvořila pro Speciální školu již čtvrté dílničky. Naše třída se rozdělila do skupinek a každá si vymyslela svůj výrobek, který si pak žáci Speciální školy vyrobili např. Králičí masky, zajíčky z ruky, bramborová vajíčka, králíci z ponožek a rýže, atd…

Užily si to jak děti ze Speciální školy tak i třída 5.C.

Za třídu 5.C :

Martin Veselý

Tomáš Gregor

David Gregor

- zástupci školního parlamentu

KROUŽEK ŠIKULA

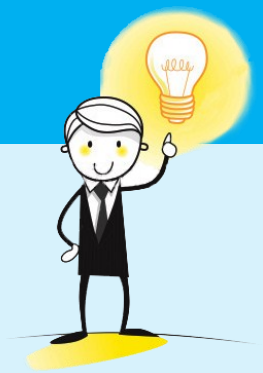

Činnost kroužku Šikula je různorodá. Malujeme, vyrábíme, hrajeme hry, soutěžíme, tančíme, vaříme, ale hlavně děláme pokusy a divíme se, jak mnohé věci fungují.

ZE ŽIVOTA TŘÍDY 2.C

BRUSLENÍ

Většina žáků stála na bruslích poprvé a proto jsme viděli hodně pádů. Neodradilo je to, snažili se dál a výsledek se dostavil. Všem patří velká pochvala.

ZE ŽIVOTA TŘÍDY 2.C

Ondra Procházka umí moc hezky malovat a hodně ho to baví. Ve družině a v přestávky nakreslil mimořádně dlouhé zvířecí leporelo. Občas mu s vybarvováním pomáhali i jeho spolužáci.

V HODINÁCH I HRAJEME

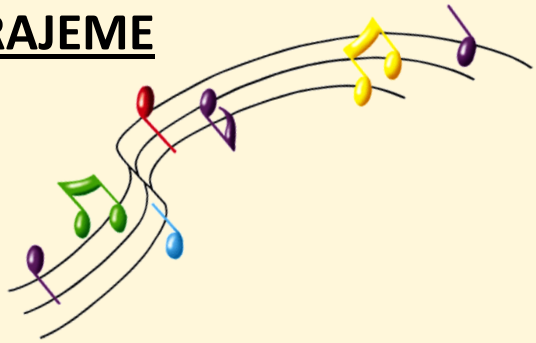

BESEDA O IZRAELI S ŽÁKEM 2.C LEEM RAZZOUKEM A JEHO MAMINKOU

Leo navštěvuje soukromou americkou misionářskou školu ve východním Jeruzalémě, kde jsou kluci s holkami dohromady, spousta škol vede separované vzdělávání.

<u>Zde je několik postřehů, které jsme se na besedě o Izraeli dozvěděli:</u>

- od pondělí do čtvrtka 8:00 - 15:00 hodin, pátek mají volno, pak v sobotu 8:00 - 13:00 a v neděli zase volno.
- jsou jen dvě přestávky, děti jí svačinu z domu a v bufetu kupují saláty, pizzu a sendviče. Je zakázané nosit do školy jakékoliv sladkosti! Prý jsou děti pak nezvladatelné. Ale skoro každou sobotu jsou oslavy narozenin, kdy rodiče nanosí spoustu jídla do třídy a oslavenec je středem pozornosti celou jednu hodinu.
- nosí stejnokroje, modrá nebo bílá bavlněná trika s vyšitým emblémem "Peace begins with me"= Mír začíná u mě.
- první stupeň od 5 let do čtvrté třídy, druhý stupeň do dvanácté třídy
- učitelé musí mít plynulou angličtinu, polovina jsou to Američané.
- nenosí učebnice domů, dostávají úlohy na papírech. Od sedmé třídy nemají učebnice vůbec, na i-padech určených jen pro výuku najdou vše.
- je zakázáno nosit sukně, kraťasy musí být pod kolena. Není povolen make-up, nalakované nehty, kluci musí být ostříhaní a nesmí nosit náušnice. Nepřezouvá se.
- jezdí do školy školními autobusy, které je vyzvedávají až u domu
- v předmětu "Historie míru" vyberou z každé země světa a seznámí se s historickou osobností, která bojovala mírovou cestou za lepší budoucnost
- mají obrovské množství svátků, protože slaví židovské, muslimské a křesťanské
- děti jsou v Jeruzalémě jsou daleko zlobivější než v ČR, jsou tvrdí a neústupní, řeší se násilí, nenávist, krádeže.... Učitelé vynakládají obrovské úsilí pro udržení respektu a pozornosti.
- jeden den v roce na Yom Kipur, je v celé zemi zakázáno používat motorová vozidla, jsou prázdné dálnice, silnice a lidé oblečení v bílém chodí pěšky a na kolech

Z TVORBY ŽÁKŮ

Kláda

Julie Klímová, 2.C

Kláda, kláda ta je ráda,
když ji rozbolejí záda.
Natáhne se u lesa,
pozoruje nebesa.

Po obloze běží mraky,
kláda by se ráda taky
za obláčky proběhla,
pak by v mechu zalehla.

O hvězdách a moři

Emma Kaspřáková, 2.C

Moře krásné, plné hvězd,
chtěla bych se po něm vézt.

Zadívám se do dáli,
hvězdy se v něm zrcadlí.

Moře krásně tmavě modré –
to je věc,
nechám si to nakonec.

Z TVORBY ŽÁKŮ

Sněhulák

Helena Paluříková, 2.C

Stojí, stojí sněhuláček,
bambulatý pajduláček,

užíval si sluníčka,
zbyla z něj jen loužička.

Kluk

Karina Slámová, 2.C

Kluk si myje ručičky
a při tom má zamazané nožičky.
Maminka mu nadává,
že dělá stopy od bláta.

Drama ve verších

Adéla Zajícová, 8.B

Vede chlapec děvče v rámě,
chová se k ní jako k dámě.
Přes louže jí přenáší,
,,Jak já to děvče nesnáším“

I když jsou oba nevinní
to děvče je prý z chudé rodiny.
Takhle na ně donáší
ten, kdo to děvče nesnáší.

Děvče na kolo dovádí,
že prý ji chlapec podvádí.
Co to všechno obnáší,
když někdo někoho nesnáší.

Však i přes všechny pomluvy,
vše vyřeší omluvy.
,,Pomluvy málo vynáší…
pořád tu lůzu nesnáším“

(Tato báseň byla inspirována hrou Yandere simulátor.)

KNIHY VS. INTERNET

Jak je možné, že v dnešní době skoro nikdo nečte? Všichni jsou očima přichycení na displeje mobilů, počítačů a tabletů a dělají bůhvíco. Jsou doslova závislí na Instagamu, Facebooku, Snapchatu, Twitteru nebo Youtubu.

A knihy? Když čtete některou, která vás zaujme na první pohled, nemůžete přestat. Z tohoto pohledu je to závislost srovnatelná s internetem. Kniha vás ale vtáhne a ukáže vám svou rozmanitost i krásu našeho mateřského jazyka. Je jedno, jestli čtete komiksy, romány, detektivky, deníky, horory, fantasy, sci-fi nebo v nouzové chvíli učebnici zeměpisu, všechny mají své kouzlo.

A co vám nabídne Internet? Ano, jsou tam užitečné informace, ale upřímně, vyhledávate si je? Myslím, že pouze v případě nutnosti, jinak velmi vzácně, skoro vůbec. Internet je ve většině případů zdroj prostoduché zábavy, při které sledujete život někoho jiného a přestáváte žít svůj vlastní. Rozšířit si slovní zásobu? Brrrr. Použít představivost? Jen to ne.

Naproti tomu autoři knih vkládají do svých děl nápady, objevy, inspirace či poznatky. Dobrá kniha má mít hlavu a patu, nemůže psát jen tak někdo. Internet je pravý opak. Tam své výtvory může dávat každý ťulpas, a může tam dát cokoliv. Počínaje YouTubem a konče Facebookem. Úplně nové knihy sice něco stojí, to ano, ale můžete si některé půjčit třeba v knihovně, od kamaráda nebo příbuzenstva.

Dokonce i na naší škole máme katalogy knih, kde najdeme některé publikace se slevou. Za pár korun můžete vybírat. Internet se musí platit, bez výjimky a úplně levný zrovna není. Mít doma internet je už dnes samozřejmost, tomu rozumí každý. Ale že musíte mít s sebou všude zapnutá data, si myslím, že nutnost není. Zase ale neříkám, že musíte nutně číst.

Dělejte něco, co vás baví, co vám přinese nějaké plus. Běžte si zaplavat, vypěstovat rostlinku, zaběhat si, něco uvařit, vyšívat, plést, cokoliv. Vypněte na chvilku internet. Zjistíte možná, že lidé, se kterými doma bydlíte, jsou docela prima. Zjistíte, že máte na něco talent. Anebo něco pokazíte. Ale budou to VAŠE zážitky. A vaše možnosti jsou nekonečné.

Klára Přikrylová 8.B

LIDICE PRO 21. STOLETÍ

Žáci ZŠ UNESCO se, jak je již zvykem, opět zapojili do soutěže Lidice pro 21. století, do které zasílali krátké slohové útvary na zadané téma. Dva z těchto příspěvků můžete vidět v následujícím textu. Autorkami jsou žákyně Klára Sochorová ze třídy 8.C a Michaela Bartošíková z 9.A.

K čemu slouží památníky a pomníky

O letních prázdninách jsem s rodiči v Berlíně navštívila židovský památník, který nám připomíná oběti druhé světové války. Toto místo na mě silně zapůsobilo a po návratu jsem svůj zážitek vyprávěla své kamarádce. Shodly jsme se, že v dnešní uspěchané době se lidé málo obracejí do minulosti, z níž by se přitom mohli docela dobře poučit a vyvarovat zásadních chyb. Kamarádka mi vyprávěla zajímavý životní příběh své babičky, která se účastnila odboje proti německým okupantům.

Když bylo babičce patnáct let, bydlela se svými rodiči a sestrou v nově postaveném domě. Její otec i matka byli dobrosrdeční lidé. Žili spokojeně a nic jim nescházelo. Děvčata navštěvovala školu a rodiče měli svůj obchod, který museli za války zavřít. Po celou dobu války měli obavy o osud svých příbuzných, kteří byli Židé. Ti měli zakázáno vykonávat různé práce, chodit do obchodů či kin. Když se dozvěděli o transportech Židů do koncentračních táborů a o podmínkách, v nichž tam žijí, rozhodli se svým příbuzným pomoci a ukrýt je před hrozícím nebezpečím. Ukryli je ve sklepení svého uzavřeného obchodu. Díky odvaze a obětavosti se podařilo zachránit rodinu se dvěma malými dětmi. Toto hrdinství je mohlo stát život. Přesto neváhali pomoci.

Památníky nám připomínají významné události. Jednak takové, které byly přínosem pro lidstvo, ale také ty, které by se již nikdy neměly opakovat. Můžeme si tak vzít ponaučení a nedopustit se chyb, které lidé v minulosti udělali. Současně můžeme na místech, kde památníky stojí, uctít památku těch, kteří si to zaslouží.

Klára Sochorová, třída 8. C

K čemu slouží památníky a pomníky

Dle mého názoru jsou pomníky k tomu, aby nám připomínaly významné osobnosti a události, které se toho roku uskutečnily.

Jako například na Salaši 29.dubna 1945. Byla neděle a do obce Salaš přichází pan Dobeš, aby našel posilu do partyzánského oddílu OLGA. S panem Dobešem odešlo všeho všudy 20 mužů i mladíků na soustředění do myslivny. Bohužel o něco později přichází do obce Salaš skupina fašistů oděných do ruských uniforem. Spolu s přestrojenými příslušníky gestapa pátrají právě po partyzánech a pro rusky hovořící příslušníky tohoto trestného oddílu není problémem zjistit, kam se poděla většina salašských mužů. Vlasovci, kteří se vydávali za partyzány, působili velmi přesvědčivě, když se nabídnou, že muže odvedou k blízkému partyzánskému oddílu. Muži z obce i přes určité výhrady souhlasí. Všichni společně pokračují k místu zvanému Vápenice, kde jim řekli, aby se usadili, protože jim chtějí předvést, jak správně zacházet se zbraněmi. V té chvíli se zvedl jeden muž v koženém kabátu a vykřikl několik německých slov a na bezbranné salašské muže a mladíky se shrnula ze všech stran střelba. V nastalém zmatku se dvě z obětí masakru dávají na útěk. Bohužel, jeden z nich byl zastřelen. Druhý muž si dokázal zachránit život. V tom okamžiku se tam objevila má prababička Aloisie Špičáková, která k přestrojeným „vlasovcům“ neměla žádnou důvěru už v obci. Proto se jela na kole přesvědčit o jejich pravých úmyslech. Strašlivě zohavené tělo mé prababičky našli u potoka a stala se tak dvacátou salašskou obětí. Dodnes každý rok chodím k tomu strašlivému místu zapalovat svíčku nejen na její počest, ale i na počest statečných mužů ze Salaše.

Bartošíková Michaela, třída 9.A

PROJEKT POKOS

Jak je již zvykem, tak i tento školní rok se naše škola zapojila do projektu POKOS, který se pod záštitou Ministerstva obrany soustředí na přípravu občanů o obraně státu. Projekt je mezi žáky velmi oblíben, a to zejména pro velký počet rozličných aktivity, které jsou s ním spojeny.

Aktivity POKOS na ZŠ UNESCO:

- **Soutěže** (Najdi svého veterána + pravidelné měsíční soutěže) - průběžně
- **Prezentace 7. Mechanizované brigády z Hranic** – listopad 2015
- **Den integrovaného záchranného systému pro žáky 8. tříd** – říjen 2016

Projekt POKOS s žáky naší školy – ZŠ UNESCO UH

ROZHOVOR

Žákyně 9.B Tereza Klofáčová a Barbora Šálková si do tohoto čísla školního časopisu připravili rozhovor mimo vody pedagogického sboru, když se rozhodly vyzpovídat majitelku cestovní kanceláře VeligradTour — paní Milenu Schneyderovou. Výsledek jejich snažení můžete sledovat v následujícím textu…

SLAVNÁ CESTOVATELKA PROZRAZUJE O SVÝCH ZAČÁTCÍCH: „CHTĚLA JSEM BÝT SVĚTOVOU BASKETBALISTKOU!“

Paní Milena Schneyderová je majitelkou cestovní kanceláře VeligradTour a také průvodkyně, která dohlíží na všechny cesty Základní školy UNESCO. Každoročně díky ní máme možnost jet do vánoční Vídně, a střídavě do Londýna a Paříže. Jednou za čas dokonce až na Floridu.

Jak jste se dostala k cestování?

No, tak už na gymnáziu byl můj oblíbený předmět zeměpis. Bavilo mě dozvídat se stále nové informace o jednotlivých kontinentech a světových kulturách. Po dokončení studia na Gymnázium v Uherském Hradišti jsem se proto rozhodla jít studovat zeměpis a tělocvik pro druhý stupeň na Pedagogickou fakultu, tehdy Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně, do Brna. Tělocvik proto, že jsem hodně hrála basket a házenou. Jako učitelka jsem pak pracovala bezmála 20 let, až do roku 1996. V roce 1996 jsem se totiž stala majitelkou CK VeligradTour.

Jaké byly vlastně začátky cestovní kancelář VeligradTour?

Naše cestovní kancelář byla založena v roce 1990, říkám naše, protože ji založila moje maminka. A protože to bylo dříve s cestováním složitější, než je dnes, pyšní se tato kancelář titulem ˇ první soukromá cestovní agentura Uherského Hradiště.

Ať už jako průvodkyně, nebo v rámci dovolených s rodinou, procestovala jste asi řadu krásných míst. Dokážete z nich vytknout jedno, které se Vám líbilo nejvíc a které naopak nejmíň?

Thajsko, jednoznačně Thajsko. Tím, jak je tam vyznáván hlavně buddhismus, tak je ta země příjemná, bezpečná, je to pro mě vlastně taková stálice, která nikdy neomrzí a do které se vždy ráda vracím. A nejmíň? Tak to nevím, každé místo je něčím okouzlující a jedinečné. Ale asi mě teď napadá jedině Egypt. Ten je sice velmi bohatý krásnými památkami, ale na druhou stranu je na některých místech hodně vidět chudoba, a to nikdy není pěkný pohled.

A v Evropě patří která oblast, město, k vašim favoritům?

Tak Evropa je krásná celá, hodně ráda mám jih Francie – Provence. Jinak samozřejmě mám ráda ty velké města – Londýn, Paříž, Řím.. Ten považuju jako za jeden z historicky nejzajímavějších míst, mám velmi ráda antické památky.. Ale jako kdybych měla vybrat jen jedno místo, tak je to Provence.

ROZHOVOR

Máte nějakou vysněnou destinaci, kterou byste chtěla navštívit?

Samozřejmě ano, jednou bych se chtěla podívat do Austrálie, na Nový Zéland. Dcera tam studovala a říkala, že je tam taky moc hezky. Takže ten se doufám v blízké době stane dalším cílem mých cest.

Zažila jste někdy nějaký trapas na svých cestách?

Trapas? Tak to mě teď nic nenapadá. Jako samozřejmě jsem se cítila za nějaké účastníky zájezdu trapně, ale že bych vyloženě já udělala ostudu, to se nepamatuju.

Ztratila jste někdy někoho na zájezdu?

Ano, samozřejmě, to k cestování prostě patří. Jednou, to už je ale hodně dávno, tenkrát ještě mobily nebyly samozřejmostí, jsme na zájezdu v Budapešti ztratili jednu postarší dámu. Ta se nějak zapomněla v uličkách města a my na ni společně se zbytkem autobusu čekali asi 2 hodiny. Nakonec jsme byli nuceni odjet bez ní, no, našli jsme ji na maďarsko-slovenských hranicích, prý omylem nasedla do špatného autobusu a zjistila to až tam..

Stal se Vám někdy na zájezdě nějaký úraz?

Mně jmenovitě ne, ale vzhledem k tomu, že pořádáme také lyžařské zájezdy, samozřejmě se to neobešlo úplně ve zdraví. Například kdysi v Rakousku si dva zlomili klíční kost, v poslední den pobytu, jeden na kopci a druhý pod kopcem. Jinak musím teda zaklepat, že když nepočítám zranění, jako je třeba odřené koleno, nebo že děcko pichlo někam prst a zlomilo si ho, nesetkala jsem se naštěstí s ničím závažnějším.

Kam plánujete letos vyrazit?

Tak letos máme hodně nabitý program, ostatně jako každý rok. Teď co nás čeká nejblíž, tak to je Francie, pak jedeme s Vaší školou do Londýna, poté s jednou poutní skupinkou na Slovensko a do Polska, ještě tam máme Orlí hnízdo naplánované, v létě dovolená na Istrii, pak v září do Portugalska a nakonec v zimě do vánoční Vídně. No a na soukromou dovolenou mám namířeno na Floridu společně se svou dcerou.

Co byste vzkázala našim studentům, kteří by jednou také chtěli vlastnit cestovní agenturu a cestovat po světě? Máte nějaké rady?

Učte se jazyky. Na UNESCU máte skvělé podmínky a zázemí, tak toho určitě využijte. Protože když se budete umět domluvit, tak můžete do světa. A já doufám, že se na nějakém zájezdě zase brzy potkáme..

OBLÍBENÉ APLIKACE

Žákyně třídy 6.C **Anežka Adamíková**, která je jedním z členů školního parlamentu, se rozhodla, dotázat se napříč ročníky několika žaček naší školy, jaké jsou jejich oblíbené a často používané mobilní aplikace.

Z výsledků, které Anežka zjistila, se jistě mohou někteří z Vás inspirovat a možná mezi nimi najdete i Vy svou oblíbenou aplikaci, kterou jste dosud neznali :)

DOPORUČOVANÉ APLIKACE:

Michaela O.- **NRG Player**

Magdaléna Z.– **Chicken Scream**

Adéla S.– **Mauf**

Michaela G.– **Viber**

Michaela M.-**Pinterest**, **Spotify**

Andrea T.– **Viber**, **WhatsApp**

Emma E.– **The Higer Lower Game**, **Chicken Scream**

Sabina L.- **Chicken Scream**

Dominique A.- **Twitter**

Barbora Š.– **Facebook**

KŘÍŽOVKA

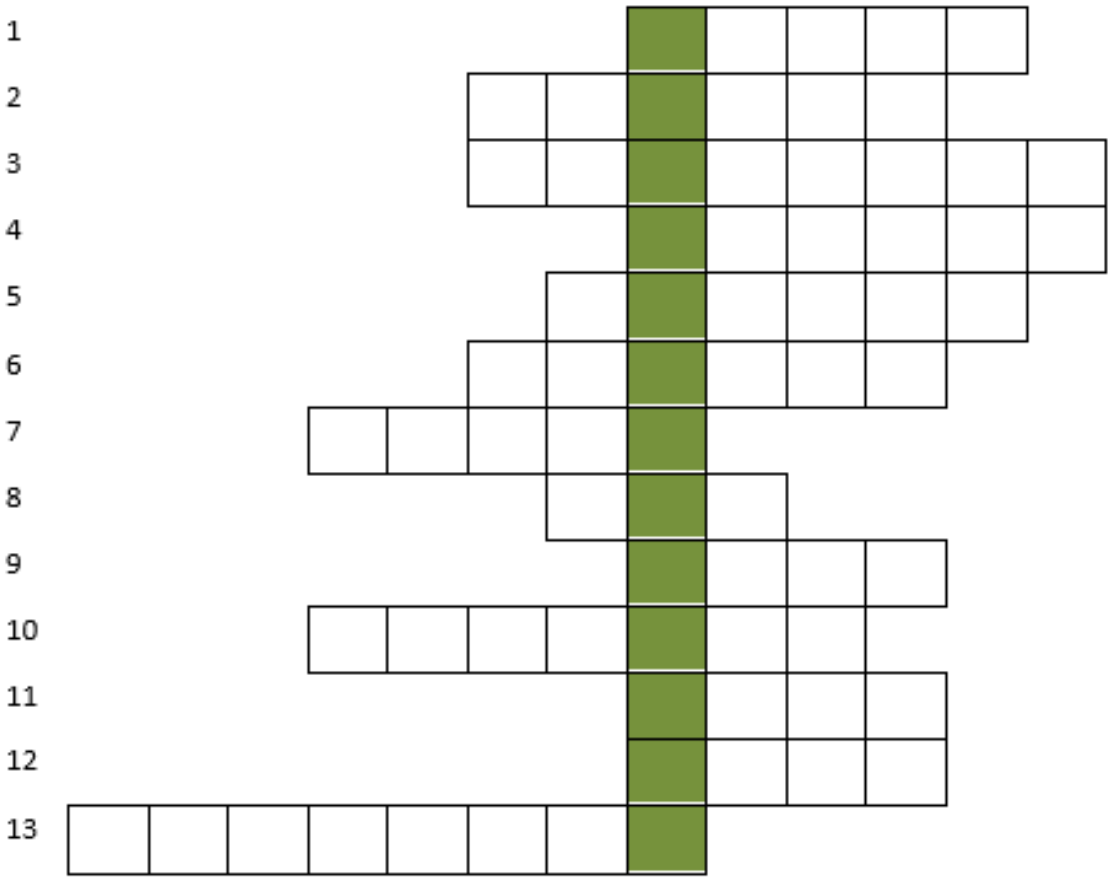

1. Postava, která nosí v Americe dárky.

2. Název svátku v prosinci.

3. Postava ze tří sněhových koulí.

4. Nejčastější ozdoba na špičce vánočního stromečku.

5. Vánoční písničky.

6. Předvánoční čas.

7. Anglicky jablko.

8. První žena na světě podle Bible.

9. Anglicky láska.

10. Název drobného sladkého jídla.

11. Postava která chodí s Mikulášem a andělem.

12. Tradiční vánoční ryba.

13. Upomínkové předměty z cest.

Sára Zapletalová, 6.C

Pozn.: Správné řešení křížovky naleznete na další straně.

KŘÍŽOVKA

Správné řešení křížovky z předchozí strany:

1							S	A	N	T	A		
2					V	Á	N	O	C	E			
3					S	N	Ě	H	U	L	Á	K	
4							H	V	Ě	Z	D	A	
5						K	O	L	E	D	Y		
6					A	D	V	E	N	T			
7			A	P	L	L	E						
8						E	V	A					
9							L	O	V	E			
10			C	U	K	R	O	V	Í				
11							Č	E	R	T			
12							K	A	P	R			
13	S	U	V	E	N	Ý	R	Y					

HLAVOLAMY

Bludiště

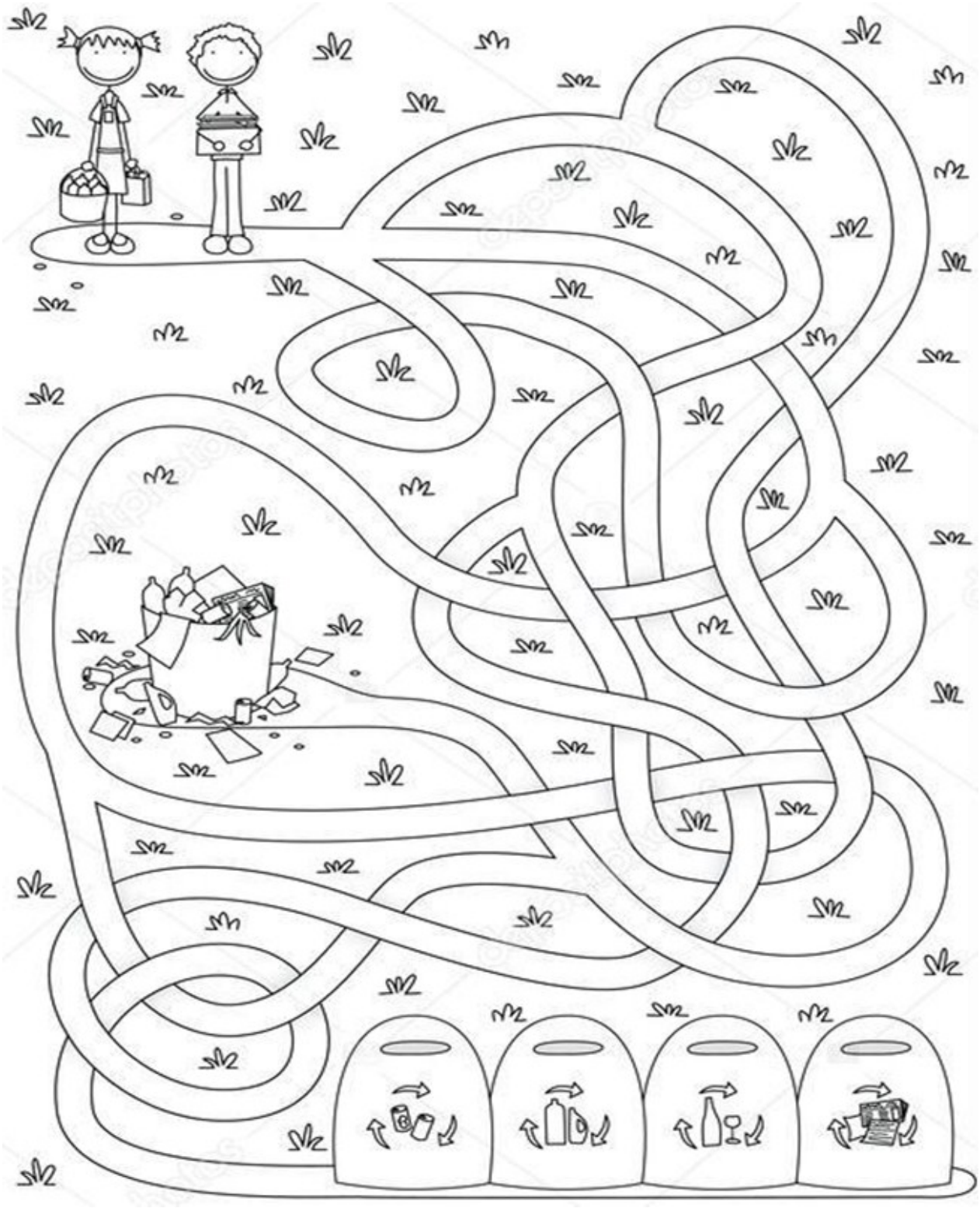

HLAVOLAMY

Sudoku 1

	7	5		9				6
	2	3		8			4	
8					3			1
5			7		2			
	4		8		6		2	
			9		1			3
9			4					7
	6			7		5	8	
7				1		3	9	

Sudoku 2

4								6
					5			
		2	4				5	
2		3						4
						6	7	9
		8			4			
		5	6	9		1		
	3					8		
			8	7	1			

Tomáš Gregor, 5.C

Pozn: Správné výsledky hlavolamů naleznete na další stránce.

HLAVOLAMY

Správné řešení hlavolamů z předchozích stran:

Bludiště

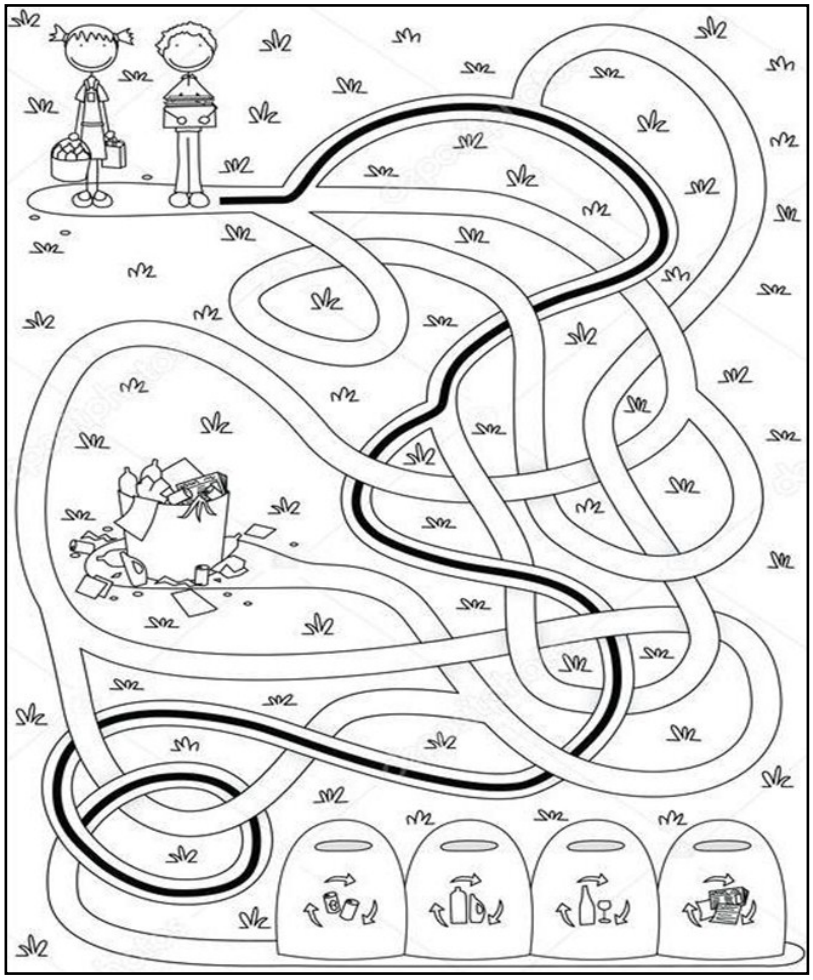

Sudoku 1

1	7	5	2	9	4	8	3	6
6	2	3	1	8	7	9	4	5
8	9	4	5	6	3	2	7	1
5	1	9	7	3	2	4	6	8
3	4	7	8	5	6	1	2	9
2	8	6	9	4	1	7	5	3
9	3	8	4	2	5	6	1	7
4	6	1	3	7	9	5	8	2
7	5	2	6	1	8	3	9	4

Sudoku 2

4	5	7	3	8	9	2	1	6
3	1	6	7	2	5	4	9	8
9	8	2	4	1	6	7	5	3
2	9	3	1	6	7	5	8	4
5	4	1	2	3	8	6	7	9
7	6	8	9	5	4	3	2	1
8	7	5	6	9	3	1	4	2
1	3	9	5	4	2	8	6	7
6	2	4	8	7	1	9	3	5

INZERCE ŠKOLNÍHO ČASOPISU

VÍTĚZSTVÍ V SOUTĚŽI ŠKOLNÍCH ČASOPISŮ

V dubnu tohoto roku zaznamenal náš časopis velký úspěch, když získal první místo v soutěži školních časopisů, kterou pořádalo Informační centrum mládeže v Holešově.

Chtěl bych tedy touto formou velmi poděkovat všem, kteří se do tvorby časopisu jakoukoliv formou zapojují a doufám, že se nám nastavenou úroveň podaří udržet i do budoucna :)

Za redakci školního časopisu

Mgr. Jiří Silný

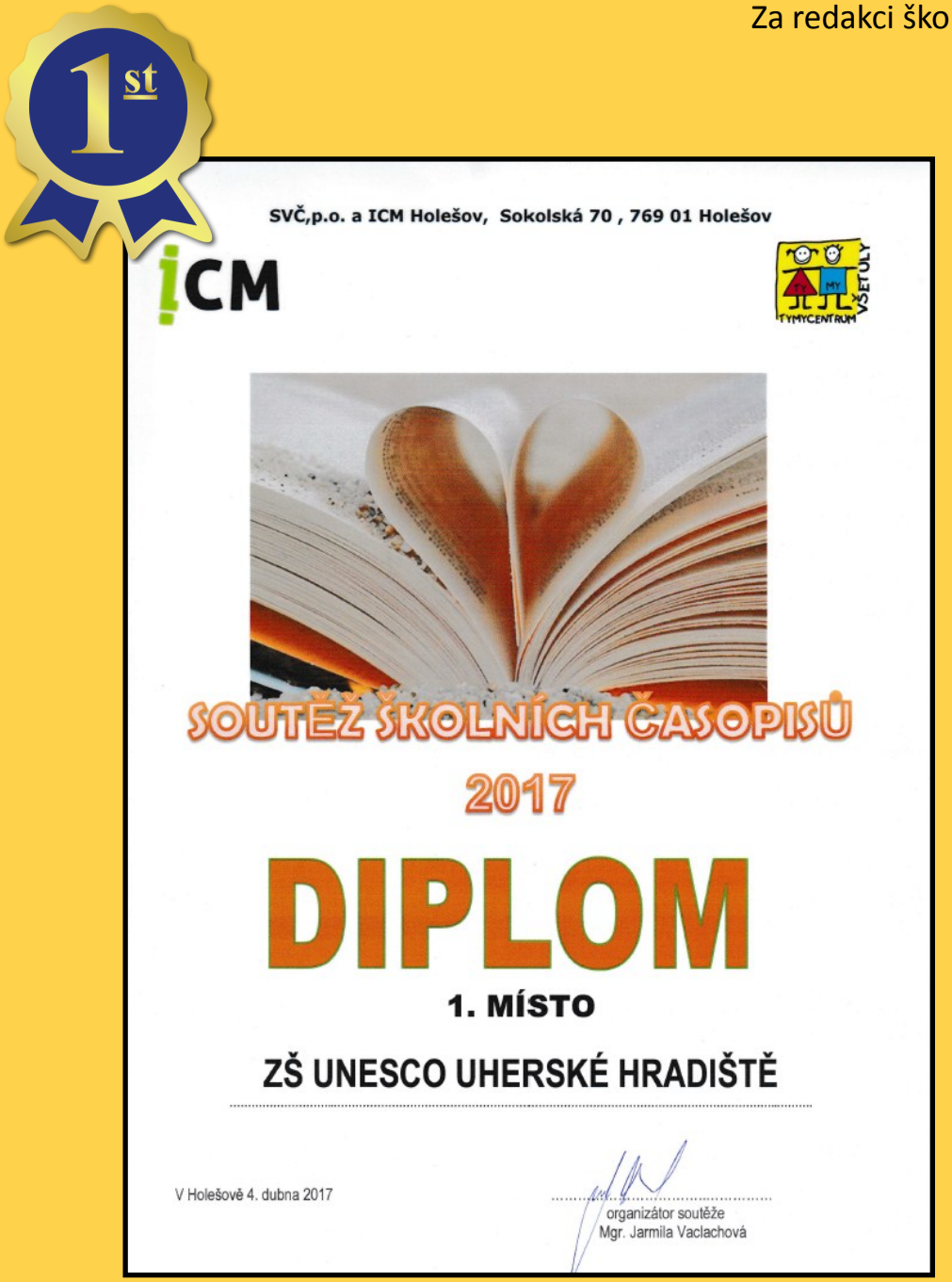

INZERCE ŠKOLNÍHO ČASOPISU

CHCEŠ SE PODÍLET NA TVORBĚ ŠKOLNÍHO ČASOPISU???

Máš nápad na článek nebo jiný příspěvek do dalšího čísla školního časopisu a chtěl/a bys ho otisknout?

Pokud ano, přines svůj návrh do kabinetu zeměpisu nebo pošli na emailovou adresu silny@zsunesco.cz a určitě se domluvíme :)

J. Silný (šéfredaktor)